

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Chico, Xavier

Ațiune și reacțiune / Chico Xavier. - București : Editura

Ganesha, 2019

ISBN 978-606-8742-44-1

2

Copyright © 2019

Toate drepturile acestei ediții în limba română aparțin

Editurii Ganesha

editura
ganesha

Tel. 0722 264 594

e-mail: contact@edituraganesha.ro

web: edituraganesha.ro

Tiparul executat la:

Ganesha Publishing House

Tel: 021-423.20.58, tel/fax: 0372.896.105

e-mail: contact@ganesa.ro, ganesa.ro

CHICO XAVIER

ACȚIUNE ȘI REACȚIUNE

dictată de spiritul

Andre Luiz

editura
ganesha
2019

CUPRINS

Aniversarea centenarului	5
1 — O lumină în întuneric	8
2 — Comentariile instructorului	19
3 — O intervenție în memorie	32
4 — Câțeva ființe recent dezîncarnate	48
5 — Sufletele bolnave	62
6 — În cercul de rugăciune	79
7 — O discuție inestimabilă	94
8 — Pregătiri pentru întoarcere	112
9 — Povestea lui Silas	133
10 — Înțelegerea	153
11 — Templul și camera de conversații	177
12 — Datorii sporite	192
13 — Datorii într-un punct staționar	205
14 — Izbăvire întreruptă	218
15 — Remarci oportune	235
16 — Datorii micșorate	249
17 — Datorii pe cale de a fi încheiate	267
18 — Ispășiri colective	279
19 — Sancțiuni și asistență	291
20 — O surpriză minunată	302
Despre Francisco Candido Xavier	315
Glosar	317

ANIVERSAREA CENTENARULUI¹

Sub pavăza Fiului lui Dumnezeu, Iisus Cristos, în data de 18 aprilie 1957 Codificarea lui Kardec² celebra primii săi o sută de ani de slujire neprețuită față de omenirea pământească.

Un secol de muncă, reînnoire și lumină...

Andre Luiz a scris această carte în ideea de a-și aduce contribuția la acest eveniment memorabil.

În această lucrare, prietenul nostru a dezvăluit o mică parte din ce anume se petrece în zonele inferioare în care merge conștiința vinovată după moartea fizică. El dorește să sublinieze importanța existenței fizice ca fiind o adevărată binecuvântare a Îndurării dumnezeiești, o oportunitate pentru noi de a ne adapta la mecanismul Justiției infailibile.

Din acest motiv, el împletește firele observațiilor sale cu descrierea relațiilor dintre sfera spiritelor încarnate și tărâmurile Purgatoriului, în care se află ființele umane desprinse din învelișurile fizice și care au devenit complice în actele delincvente. Excesele comportamentelor lor au creat un iad exterior, care, de fapt, este doar o reflexie a propriilor lumi lăuntrice. Aceasta se petrece atunci când, din nechibzuință și cruzime, suntem ispitiți să practicăm acțiuni degradante ce ne obligă ulterior să îndurăm segregarea temporară în consecințele deplorabile ale greșelilor noastre.

¹ Referire la prima carte a Codificării lui Allan Kardec, „Cartea Spiritelor”, publicată în anul 1857.

² Codificarea conține cinci cărți: „Cartea Spiritelor”, „Cartea Mediumilor”, „Evanghelia conform Spiritismului”, „Raiul și iadul” și „Geneza”.

O LUMINĂ ÎN ÎNTUNERIC

— Nu, ne-a spus cu înțelepciune instructorul Druso, studiul situației spirituale a ființei umane după moartea trupului nu poate fi transferat unei poziții secundare. Toate civilizațiile care au precedat gloria occidentală a timpurilor moderne au dedicat o atenție specială aspectelor care se petrec dincolo de mormânt. Egiptul menținea o comunicare neîncetată cu cei dezîncarnați și predica faptul că cei morți sunt evaluați în mod sever de către Anubis, zeul cu cap de șacal, și de către Horus, zeul cu cap de șoim, împreună cu Maat, zeița dreptății, pentru a decide dacă sufletele lor ar trebui să fie înălțate la splendoarea soarelui sau ar trebui să se întoarcă în labirinturile încercărilor pământești, în trupuri diforme și dezgustătoare. Hindușii considerau că, în funcție de hotărârea Judecătorului morții, cei dezîncarnați fie urcă în sferele Paradisului, fie coboară în abisurile

regatului lui Varuna, zeul apelor, pentru a fi închiși în camere de tortură, legați unii de alții de către șerpi diabolici. Evreii, grecii, galii și romanii au aderat la credințe similare, convinși că înălțimile cerești erau rezervate spiritelor oneste și bune, pure și nobile, pe când cei care se înjosiseră în răutăți și nelegiuiri erau aruncați în torturile iadului, în regiunile înfiorătoare, fie

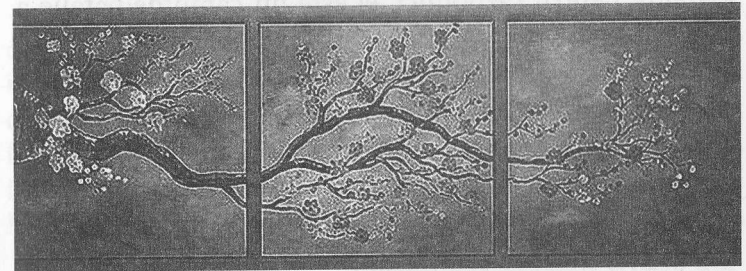
în această lume, fie în altele, prin reîncarnări în trupuri diforme, ca urmare a perioadelor de ispășire și suferință.

Conversația ne fascina.

Hilario și cu mine vizitam în acel moment Mansao Paz³, un institut nobil de reajustare și regenerare, ce era condus de bunul și altruistul Druso.

Situat în zonele inferioare, institutul se aseamăna cu Mănăstirea Sf. Bernard prin faptul că era așezat într-o regiune lovită de un mediu natural foarte ostil. Am putea spune că exista totuși o diferență: căderile aproape continue de zăpadă din jurul faimoasei mănăstiri de pe versanții dintre Elveția și Italia erau înlocuite aici, în jurul institutului, de un întuneric dens care acum devenise chiar mai pătrunzător și mai înspăimântător, ca și cum era întetit de un viscol puternic și neîncetat.

Sub jurisdicția orașului Nosso Lar, refugiul primitor fusese întemeiat cu mai mult de trei secole în urmă și era dedicat primirii spiritelor nefericite sau infirme care doreau să lucreze asupra regenerării condiției lor. După o vreme, aceste spirite puteau fi primite în colonii mai avansate din tărâmurile superioare ori se puteau întoarce în sfera umană pentru o reîncarnare de corectare și echilibrare.

³ În traducere „Casa Păcii”.

Dăruită acestui scop, vasta clădire, care se aseamăna cu o mare cetate și era echipată cu toate mijloacele de securitate și de apărare, avea și departamente de asistență și educație unde, după moartea fizică, doctorii, preoții, asistenții medicali și profesorii descopereau experiențe pline de învățăminte și activități de cea mai mare importanță.

Scopul nostru era să facem câteva observații cu privire la Legea cauzei și a efectului – *karma* la hinduși – și astfel, după ce am fost recomandați în mod corespunzător de către Ministrul Asistenței, ne aflam aici, captivați de explicațiile directorului, care a continuat cu atenție după o pauză lungă:

— Este important să ne amintim că Pământul este privit dintr-o varietate largă de perspective. Pentru astronomi, el este o planetă care gravitează în jurul Soarelui; pentru războinici, el este un câmp de bătălie a cărui geografie este modificată cu vârful baionetei; pentru sociologi, este o mare fortăreață în care coexistă diferite rase; dar pentru noi, el este o arenă valoroasă a muncii spirituale, ceva precum un filtru în care sufletul se purifică puțin câte puțin în decursul mileniilor, dezvoltându-și calitățile divine pentru ascensiunea către slava cerească. Astfel, este vital să păstrăm aprinsă lumina dragostei și a cunoașterii în mijlocul întunericului, așa cum este necesar să menținem medicina focalizată asupra bolii.

În timp ce vorbeam am privit în afară, prin substanța transparentă a unei mari ferestre, către tumultul naturii din jur.

Un viscol violent și răvășitor purta prin aer o substanță întunecată, similară prafului stârnit de vânt, răsucind-o violent într-un vârtej ciudat și întunecat, ca într-o trombă de apă. Din corpul monstruos al viscolului îngrozitor au apărut fețe umane, răsucindu-se cu groază, blestemând și gemând.

Au apărut brusc, legate unele de altele ca niște lanțuri enorme de creaturi strâns apropiate între ele, din neliniștea instinctivă de a supraviețui într-un moment de primejdie.

Ca și noi, Druso a contemplat această imagine tristă cu o compasiune vizibilă pe chipul său.

Ne-a privit tăcut, ca și cum ne îndemna la reflecție. Starea sa părea a ne spune cât de dureroasă era pentru el munca în acel loc de suferință; atunci, Hilario a întrebat:

— De ce nu se deschid porțile pentru cei care strigă după ajutor acolo afară? Nu este acesta un adăpost de salvare?

— Ba da, a răspuns instructorul, foarte mișcat, dar salvarea este cu adevărat semnificativă doar pentru cei care doresc cu adevărat să fie salvați.

Iar după un scurt moment el a adăugat:

— Aici, de partea aceasta a mormântului, cea mai dureroasă surpriză pentru mine a fost exact aceasta: întâlnirea fiarelor umane care au trăit în trupul de carne ca niște oameni obișnuiți. Dacă li s-ar oferi adăpost aici, fără să fie dinainte pregătiți cum se cuvine, ei ne-ar ataca imediat și ar distruge acest institut al asistenței pașnice. Nu trebuie să uităm că ordinea este fundamentul carității.

În ciuda acestei explicații senine și precise, Druso s-a focalizat asupra scenei de afară, exprimând în continuare o mare compasiune.

Apoi și-a recompus mimica facială și a adăugat:

— Astăzi suntem loviți de o puternică furtună magnetică și mulți rătăcitori din zonele inferioare sunt suflați de uragan ca niște frunze moarte de un viscol.

— Dar măcar își dau seama de aceasta? – a întrebat Hilario, uluit.

— Doar foarte puțini dintre ei. Sufletele care rătăcesc în acest mod după moarte sunt cele care nu au niciun principiu demn de urmat, în care să-și găsească refugiul moral. Lăuntric, ele sunt la fel de agitate și de întunecate precum viscolul, din cauza gândurilor nestăpânite și pline de cruzime pe care le nutresc. Ele urăsc și distrug; mușcă și rănesc. Dacă le-am oferi imediat adăpost în aceste sanctuare de asistență, ar fi ca și cum am adăposti niște tigri sălbatici în mijlocul unor credincioși care se roagă într-un templu.

— Și rămân în această condiție atât de dezechilibrată pentru veșnicie? – a insistat mai departe prietenul meu afectat.

Directorul a căutat să zâmbească și a răspuns:

— Bineînțeles că nu. O asemenea fază de inconștiență și de nebunie trece precum furtuna, deși criza durează uneori foarte mulți ani. Lovit de vijeliile încercărilor care impun durere din afară spre interior, sufletul se transformă și se

adună puțin câte puțin, pentru ca în final să accepte responsabilitatea pentru ceea ce a creat și a determinat singur.

— Prin urmare, aceasta înseamnă, am spus eu, că după moarte pelerinajul ispășirii spiritului în tărâmurile întunericului și ale suferinței nu este suficient pentru a plăti toate datoriile conștiinței...

— Exact, a clarificat Druso, întrerupându-mi reflecția reticentă. Disperarea este o stare de demență în care sufletele își manifestă exploziv nechibzuința, patima și răzvrătirea. Aceasta nu poate fi considerată o plată în tribunalele divine. Nu ar fi drept dacă delincventul s-ar folosi de țipete și obscenități pentru a-și rezolva datoriile acumulate prin liberul său arbitru. Mai mult, din starea de neascultare mentală în care ne-am complăcut cu o mare neglijență noi ieșim chiar și mai nefericiți și mai îndatorați decât înainte. Când febra nebuniei și a rebeliunii se încheie, spiritul vinovat se întoarce la remușcare și pocăință. El se calmează întocmai precum pământul care revine la condiția de pace și răbdare după ce este lovit de un cutremur, în ciuda faptului că a fost mutilat și rănit. Atunci, precum solul care trebuie să devină din nou productiv, spiritul se apleacă încă o dată către semănarea reinnoitoare a destinului său.

Un nor de așteptări agonizante se abătuse asupra noastră, când Hilario a remarcat:

— Ah! Dacă sufletele încarnate ar putea *muri în trup* doar câteva zile pe an, dar nu ca în somnul fizic

în care ele se recuperează, ci cu deplina conștiință a vieții care le așteaptă!

— Da, a spus Druso, aceasta ar schimba cu siguranță fața morală a lumii. Indiferent de durata ei, existența umană este, în fiecare circumstanță, doar o experiență de învățare, în care spiritul solicită limitări binefăcătoare pentru a reveni cu bine pe calea dreaptă. Folosindu-se de un nou înveliș fiziologic în rândul semenilor săi umani, el trebuie să se ocupe de reînnoirea sa; aceasta necesită să își focalizeze puterea mentală asupra experienței pământești care îl modelează temporar.

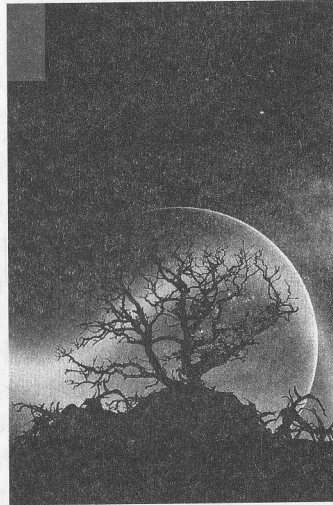
Cuvintele înțelepte și fluente ale instructorului ne încântau cu adevărat. Deoarece simțeam că trebuia să profit cât mai bine de acel timp, am reflectat în tăcere la condiția sufletelor dezîncarnate ce sufereau loviturile vijeliei de afară.

Druso mi-a perceput cercetarea mentală și a zâmbit, ca și cum aștepta să pun o întrebare clară și precisă.

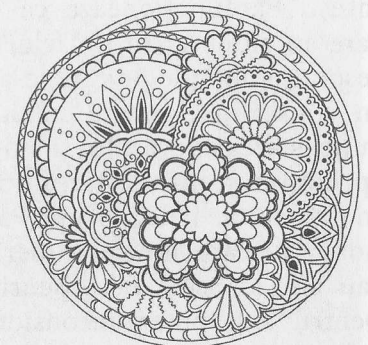
Sub puterea influență a privirii sale, am comentat respectuos:

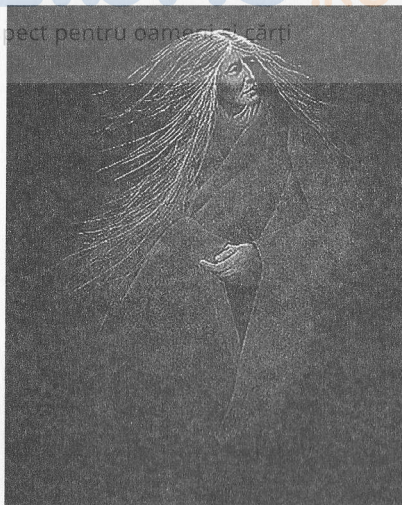
— În lumina acestui spectacol sfâșietor de afară, trebuie să ne întrebăm, desigur, de unde vin creaturile care experimentează cufundarea în acest vârtej al groazei... Sunt niște delincvenți morali obișnuiți sau sunt criminali acuzați de greșeli majore? Oare unii dintre ei sunt suflete tinere din rândurile băștinașilor noștri, de exemplu?

Răspunsul prietenului nostru a venit repede.

— Și eu am avut întrebări asemănătoare când am venit aici. Trăiesc deja de 50 de ani în acest loc de asistență, rugăciune și speranță. I-am traversat pragul ca un pacient aflat în stare critică după momentul dezîncarnării și am descoperit că este atât un spital, cât și o școală. Dar, cu susținerea adecvată, am început să-mi studiez noua situație și am fost dornic să slujesc. Am împins târgi, am ajutat la curățenie, am devenit asistent medical, învățător și magnetizor, până când, după mulți ani, am fost încântat să accept poziția de a conduce instituția sub comanda binefăcătoare a instructorilor care ne supervizează. Îndatoririle mele au necesitat răbdare și cercetări laborioase, și pot spune cu certitudine că doar acele conștiințe care au comis crime deliberate, prin aceasta stingând lumina echilibrului lor lăuntric, sunt înghesuite în vârtejul întunericului dens de afară. Dacă au comis doar greșelile firești ale primelor experiențe pe Pământ, sufletele tinere nu trec prin aceste zone inferioare, în nicio circumstanță a purificării purgatoriale. Datorită atracției magnetice, fiecare spirit este legat precis de sfera sa adecvată de evoluție. Până când nu-și dezvoltă planul mental, cei mai mulți oameni primitivi trăiesc aproape întotdeauna în limitarea junglei care conține interesele și năzuințele lor, și doar treptat sunt desprinși de pământurile lor tribale, sub directă îndrumare a spiritelor binefăcătoare și înțelepte care îi veghează. Cât despre sufletele care manifestă predominant o atitudine primitivă, majoritatea se dezvoltă sub ghidarea spiritelor pline de bunătate, care

le susțin și le inspiră în munca ispășitoare la baza instituției sociale, utilizând erori morale – rezultate ale bunelor intenții – ca instrucțiuni inestimabile care le asigură educația. De aceea, vă pot asigura că regiunile infernale ca atare sunt locuite doar de acele ființe care au fost conștiente de responsabilitățile lor morale, dar le-au

ignorat în mod voit, în scopul smintit de a căuta să-L înșele pe Dumnezeu. Strict vorbind, iadul poate fi astfel definit ca o sferă vastă de dezechilibru, întemeiată de răul deliberat, ce este născut din orbirea intenționată și din răutatea fățișă. Există anumite spirite care au trăit acolo multe secole și care au devenit niște adevărate fiare extrem de crude și de egoiste. Asemenea locuri deplorabile alcătuiesc o zonă vibrațională vastă care este legată de omenirea pământească, deoarece întreaga suferință infernală nu este decât creația omenirii înșeși. Ea funcționează ca un filtru pentru spiritele care au alunecat în tot felul de nelegiuiri, disprețuind responsabilitățile pe care le-au primit de la Dumnezeu. În consecință, fiecare suflet care a fost înzestrat cu cunoașterea adevărului și a dreptății este responsabil cu sprijinirea și manifestarea binelui. Dar, dacă a alunecat în tot felul de nelegiuiri pe Pământ, nepăsător la datoria nobilă pe care lumea i-a oferit-o, el va petrece zile, luni sau ani în asemenea locuri, după moartea trupului, pentru a-și putea reconsidera atitudinea înainte de reîncarnarea necesară pentru regenerare și reajustare.

— Prin urmare...

Hilario se pregătea să tragă o concluzie, dar Druso i-a anticipat gândul și a încheiat:

— Prin urmare, spiritele infernale care gândesc că stăpânesc această regiune cu o putere infailibilă au trăit aici o durată de timp nedeterminată, iar creaturile rele care sunt în rezonanță cu ele, chiar dacă suferă din cauza stăpânirii acestora, se complac să fie închise aici foarte mulți ani. Sufletele care au căzut în delincvența morală și în vicii de tot felul, dar care arată că au potențial pentru o recuperare mai rapidă, rămân aici destul de puțin timp sau vin la intervale regulate, învățând că prețul pasiunilor nebunești este cu mult prea mare. Chiar dacă nu sunt eliberate complet de complicațiile întunecate care le-au azvârlit de fapt în tărâmurile întunericului, aceste spirite dezîncarnate care încep să experimenteze pocăința și remușcarea, chinul sufletesc și durerea descoperă că asemenea locuri de fraternitate și asistență lucrează în mod activ și cu sârguință pentru a le face să se simtă cât mai bine posibil, oferindu-le mijloacele de a se întoarce în experiența ispășitoare a vehiculului carnal.

Mi-am adus aminte de vremea când, dezorientat și semiconștient, străbătusem și eu căile întunericului după

